

Arrest

nr. 66 377 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 mei 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. MENS *loco* advocaat P. STAELENS en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 26 februari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 6 januari 2011 legt verzoeker samen met zijn partner D.C. een verklaring tot wettelijke samenwoning af. Dezelfde dag dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn duurzame relatie met mevrouw D.C.

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 mei 2011 aan verzoeker betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 06.01.2011 door H.D. (...) geboren te R. (...), op (...) en van Montenegrijnse nationaliteit, geweigerd.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010).

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

° Verklaring op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

° Een arbeidsovereenkomst op naam van de partner van betrokkene: aangezien op dit document geen verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt dit arbeidscontract geen bewijs voor de relatie.

° Attest van ongehuwde staat zowel voor betrokkene als voor zijn partner aangezien op deze respectievelijke attesten geen verwijzingen naar de ander valt terug te vinden, vormen deze attesten geen bewijs voor de relatie. Bovendien is de datum van de documenten te recent om aan te tonen dat betrokkene reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond of reeds minstens één jaar voor de aanvraag een relatie hebben.

° Een interimcontract op naam van de partner van betrokkene: aangezien op dit interimcontract evenmin een verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt ook dit contract geen bewijs voor de relatie.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3, 2° van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker citeert artikel 3,2° van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en zet vervolgens het volgende uiteen:

“11.2. Het is van belang te vermelden dat dit artikel 3, 2° ingevoegd werd bij een wetswijziging d.d. 5 juli 2010 ingevolge het vernietigingsarrest nr. 201.734 van de Raad van State waarin het volledige artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vernietigd werd.

Dientengevolge bestonden er geen meer criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners en kon het bewijs van het stabiel karakter van de relatie niet meer worden gecontroleerd. Het nieuwe artikel 3, 2° komt hieraan tegemoet, het articuleert immers de volgende criteria om bewijs van een duurzame relatie te leveren: Relatie van ten minste één jaar aan te tonen met telefonische contacten, briefwisseling of elektronische berichten, het zij aantonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Ter zake kan verwezen worden naar het verslag aan de Koning d.d. 5 juli 2010 nopens het nieuwe artikel 3, 2° Koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

(...)

11.3. Het moge duidelijk dat de relatie tussen de verzoekende partij en Mvr. D.C. (...) volgens de criteria als geformuleerd in artikel 3, 2° Koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, als een duurzame en stabiele relatie dient beschouwd te worden. Zo legde de verzoekende partij foto's van zichzelf en haar vriendin neer, foto's waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben. Zo legde de verzoekende partij een contract (cf. s.) van haar vriendin neer; contract waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de verzoekende partij en haar vriendin reeds samenwonen van in het begin van 2010. De werkgever van de vriendin van de verzoekende partij heeft daarenboven nog eens in een begeleidende brief verklaard dat de verzoekende partij en zijn werknemer, Mvr. D.C. (...), reeds sinds 2008 een koppel vorm.

11.4. In de thans bestreden beslissing wordt zelfs geen verwijzing gemaakt naar de nieuwe criteria (bewijs via briefwisseling, elektronische berichten, minstens reeds 3 X ontmoet, voor 45 dagen, voorafgaand aan de aanvraag) als vermeld in het nieuwe artikel 3,2° Koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de bewijzen die de verzoekende partij aanbracht blijkt ten overvloede dat zij meer dan drie ontmoetingen hadden voor de aanvraag d.d. 6 januari 2011 (dit blijkt ontegensprekelijk uit de foto's en verklaringen van derden die uiteraard ook onder de categorie "briefwisseling" als vermeld in artikel 3, 2° vallen) en dat deze ontmoetingen meer dan 45 dagen bedroegen — de verzoekende partij en de Mvr C.(...) woonden voor de aanvraag reeds meer dan 45 dagen samen, zoals dit blijkt uit het bevolkingsregister en het hierboven besproken arbeidscontract van Mevr. C. (...).

In de thans bestreden beslissing werd dus ten onrechte geen toepassing gemaakt van artikel 3, 2° Koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

11.5. Aangezien ten onrechte geen toepassing gemaakt werd van artikel 3,2° Koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd de verzoekende partij in haar subjectief recht geschonden om de duurzaamheid van haar relatie te kunnen aantonen middels "niet officiële" bewijsmiddelen zoals vermeld in datzelfde artikel en werden deze bewijzen ten onrechte door de verwerende partij gebannen onder noemer "kan niet getoetst worden op feitelijkheid en waarachtigheid" Aangezien het wettelijk motief waarop de thans bestreden beslissing steunt strijdt met artikel 3,2° Koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, strijdt de thans bestreden beslissing ipso facto met de materiële motiveringsverplichting — het wettelijke motief waarop de thans bestreden beslissing steunt is in rechte niet aanvaardbaar."

Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn duurzame relatie met mevrouw C.D.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)"

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 5 juli 2010 (hierna KB van 7 mei 2008), luidt als volgt:

"Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben."

Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift, de voorgelegde stukken zijn getoetst aan artikel 3 van het KB van 7 mei 2008, nu in de beslissing is gemotiveerd: *"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010)."*

Vervolgens merkt de Raad op dat het aan de vreemdeling toekomt, die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner wenst te beroepen, om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, aan te tonen. De bewijslast van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie ligt bij verzoeker.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een verklaring van wettelijke samenwoning en een 'celibaatattest' heeft voorgelegd. Daarnaast werd hem in de bijlage 19ter gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 5 april 2011 *"bewijzen duurzame relatie, gezien de partner nog geen 21 jaar is: bewijs dat zij reeds ten minste één jaar samengewoond hebben voor aankomst in het Rijk"* neer te leggen.

Op 17 december 2009 dient verzoeker aldus de volgende documenten in: een attest van het huis van het Nederlands van 2007, een uittreksel uit de arbeidsovereenkomst van verzoekers partner van 24 maart 2010, een foto geplakt in een agenda op de bladzijde van 29 mei 2010 en een getuigenverklaring van de werkgever van verzoekers partner. De ambtenaar van de stad Brugge noteerde bij de foto dat deze wordt voorgelegd als bewijs van een duurzame relatie en dat de getuigenverklaring wordt voorgelegd als bewijs dat zij reeds 1 jaar samenwonen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de bijgebrachte stukken dat zij onvoldoende bewijs vormen dat *"zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het KB. 05.07.2010"*. Verweerder motiveert vervolgens waarom de voorgelegde bewijzen geen afdoende bewijs vormen:

"Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

° Verklaring op eer door derden: deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

° Een arbeidsovereenkomst op naam van de partner van betrokkene: aangezien op dit document geen verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt dit arbeidscontract geen bewijs voor de relatie.

° Attest van ongehuwde staat zowel voor betrokkene als voor zijn partner aangezien op deze respectievelijke attesten geen verwijzingen naar de ander valt terug te vinden, vormen deze attesten geen bewijs voor de relatie. Bovendien is de datum van de documenten te recent om aan te tonen dat betrokkene reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond of reeds minstens één jaar voor de aanvraag een relatie hebben.

° Een interimcontract op naam van de partner van betrokkene: aangezien op dit interimcontract evenmin een verwijzing naar betrokkene valt terug te vinden, vormt ook dit contract geen bewijs voor de relatie.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. (...)"

Verzoeker meent dat uit de ingediende foto's blijkt dat zij een duurzame en stabiele relatie hebben. Uit het arbeidscontract van zijn partner blijkt dat zij sinds begin 2010 samenwonen. Verzoeker verwijst tevens naar de getuigenverklaring van de werkgever van zijn partner. Ten onrechte werd aldus geen

toepassing gemaakt van artikel 3, 2° van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980.

De Raad dient te benadrukken dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 vereist dat partijen aantonen dat zij elkaar reeds één jaar kennen of één jaar samenwonen. Door in het verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar de door hem ingediende stukken maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder de stukken op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. In wezen beperkt verzoeker zich in het middel tot het betwisten van het oordeel van verweerder zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling van verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Waar verzoeker wijst op het feit dat hij en zijn partner sinds begin 2010 op hetzelfde adres wonen en dit feit blijkt uit het voorgelegde arbeidscontract van zijn partner, merkt de Raad op dat verzoeker deze beschouwingen thans voor het eerst meedeelt en blijkens de stukken van het dossier niet eerder heeft medegedeeld aan verweerder. Verzoeker heeft het arbeidscontract voorgelegd zonder aan te geven waarom hij meent zijn duurzame relatie van één jaar te kunnen aantonen aan de hand van dit document. Verweerder wijst terecht in de nota met opmerkingen dat hem aldus niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze beschouwingen die pas voor het eerst in het verzoekschrift wordt geuit.

Verzoeker stelt dat zijn subjectief recht om gebruik te maken van “niet officiële” bewijsmiddelen zoals vermeld in artikel 3, 2° van het koninklijk besluit wordt geschonden aangezien verweerder in de beslissing deze bewijzen heeft *“gebannen onder noemer kan niet getoetst worden op feitelijke en waarachtigheid”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een verklaring op eer door derden niet kan worden aanvaard als bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen worden getoetst. De Raad merkt op dat uit getuigenverklaringen weinig of geen bewijskracht kan uitgaan gelet op het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaringen. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat getuigenverklaringen worden *“gebannen”* doch het is niet kennelijk onredelijk dat dergelijke verklaringen slechts dienen ter ondersteuning van objectief verifieerbare bewijzen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de voorgelegde stukken heeft beoordeeld als zijnde onvoldoende om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen. Verzoeker toont met zijn loutere beweringen en verwijzing naar dezelfde stukken niet aan dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de door hem gedane vaststellingen is gekomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoekende partij op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht is geschonden noch dat artikel 3, 2° van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN